

med, hvad der har været Coutume i alle lignende Tilfælde, hvor et Andragende forventes at give sig Udslag i et Forslag om en Bevilling. At Socialdemokraterne, inden der i Finansudvalget var forhandlet om, hvorvidt det Tal, der var nævnt af Kultusministeren, kunde accepteres af Finansudvalget, eller man maatte fremsætte Ønske om et større eller mindre, havde stillet et Ændringsforslag om 20,000 Kr., skal jeg ikke benægte. Men det berettiger ikke i mindste Maade til at sige, at det er Socialdemokraterne, der var først, og saa kom Ministeren med et Underbud, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds udtrykte sig. Nej, den højtærede Minister har i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har været Praksis, afventet Meddelelse fra Finansudvalget om, hvilket Beløb der maatte anses for passende. Den Meddelelse er givet Ministeren, og han har stillet sit Forslag i Overensstemmelse med, hvad der fra Finansudvalgets Flertal har været udtalt. At Socialdemokraterne allerede tidligere have stillet Forslag om et andet Beløb, er i Virkeligheden ikke afgørende med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det er berettiget at kalde det et Underændringsforslag eller ikke.

Naar det ærede Medlem endte sine Udtalelser med at sige, at i øvrigt var det ligegyldigt, hvem der kom først, kunde han have sparet sig selv for Fremstillingen af Sagens Forhistorie og altsaa mig for Berigtigelsen deraf. Men naar det ærede Medlem fremstiller Sagens Forhistorie paa en Maade, der ikke stemmer med Kendsgerningerne, har jeg anset det for nødvendigt for en Gangs Skyld at gaa det efter i Sømmene. Jeg skal i øvrigt ikke spille mere Tid paa denne mere formelle Side af Sagen.

Om det reelle Spørgsmaal, hvorvidt 15,000 Kr. kunne siges at være en passende Forøgelse af Tilskuddet, eller 20,000 Kr. kunne anses for mere passende, kan der, som den højtærede Minister sagde, altid diskuteres. Det er en ren Skønssag. Der foreligger ikke noget som helst Grundlag for en Beregning af, om det ene vilde være mere passende end det andet. Den højtærede Minister har oplyst, at 15,000 Kr. svare omtrent til 50 pCts Forhøjelse, og det har Finansudvalgets Flertal fundet var passende. Nu have vi hørt, at det ærede Medlem for Assens (Berntsen) hellere vilde være med til en endnu større Forhøjelse, og ærede Medlemmer ville ved

Afstemningen faa Lejlighed til at vælge mellem de 15,000 og de 20,000.

Da jeg har nævnt den Stilling, det ærede Medlem for Assens har indtaget i dette Spørgsmaal, kan jeg ikke lade være med samtidig at gøre opmærksom paa, at medens jeg ellers i meget er enig med ham, navnlig for saa vidt angaar hans Udtalelser om Højskolen, ogsaa for en stor Del med Hensyn til hans Betænkkeligheder angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan siges at være betimeligt at at gaa til at bevilge et Beløb til Uddeling blandt Elever, der søge Ophold paa Højskoler, der endnu ikke have opnaaet Anerkendelse, kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem i, at det skulde være betænkeligt nu til 3die Behandling at gaa med til et saadant Forslag. Det ærede Medlem fandt, at da det maatte siges at være et Brud paa, hvad man baade i 1892 og 1902 havde fastslaaet med Hensyn til Understøttelse for Højskolerne, var det et for stort Spørgsmaal at komme med til 3die Behandling. Det ærede Medlem maa da erindre, at det for saa vidt ogsaa kan siges at være et Brud paa Bestemmelserne f. Eks. i Seminarieloven — den er ganske vist noget ældre end Højskoleloven —, naar der er Tale om at yde et Tilskud til Privatseminarierne paa 15,000 Kr., og det ærede Medlem vil endog have 20,000 Kr. mere, end der fordeles nu. Der er nemlig i Loven om Seminarierne fastsat bestemte Regler, hvorefter Tilskuddet skal fordeles, og disse 20,000 Kr., som det ærede Medlem vil have fordelte, ere i Virkeligheden, som den højtærede Minister oplyste, en Forhøjelse af et meget ringe i samme Lov fastsat Beløb paa kun 2,500 Kr. Der er af det, der nu uddeles til Seminarierne, egentlig kun 2,500 Kr., som uddeles efter Ministerens Skøn, og selve det Beløb er ogsaa fastsat i Loven. Ellers er der i Loven givet faste Regler for, hvor meget Tilskuddet maa udgøre i Forhold til Seminariernes Lærerlønninger og Udgifterne til deres Øvelsesskoler og Materiel, og saa er der desuden ogsaa et Laan, som rentefrit kan ydes ethvert Seminarium. Men saa er det ogsaa en Forandring i Loven om Tilskud til Seminarier, her foreslaas, og det synes det ærede Medlem dog ikke at være betænkelig ved trods det, at han vil yde et dobbelt saa stort Beløb som det, der er Tale om at uddele til trængende Elever ved Skolerne.

Jeg kunde gøre akkurat de samme Betragtninger gældende med Hensyn til